

62018CJ0573

PRESUDA SUDA (deseto vijeće)

9. listopada 2019. (*1)

„Zahtjev za prethodnu odluku – Šesta direktiva 77/388/EEZ – članak 11. dio A stavak 1. točka (a) – Porezna osnovica – Potpora izravno povezana s cijenom – Uredba (EZ) br. 2200/96 – članak 11. stavak 1. i članak 15. – Organizacija poljoprivrednih proizvođača koja je osnovala operativni fond – Isporuke koje je organizacija proizvođača izvršila svojim članovima u zamjenu za plaćanja koja ne pokrivaju punu kupovnu cijenu – Dodatno financiranje isplaćeno iz operativnog fonda”

U spojenim predmetima C-573/18 i C-574/18,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koje je uputio Bundesfinanzhof (Savezni financijski sud, Njemačka), odlukama od 13. lipnja 2018., koje je Sud zaprimio 13. rujna 2018., u postupcima

C GmbH & Co. KG (C-573/18),

C-EG (C-574/18)

protiv

Finanzamt Z.,

SUD (deseto vijeće),

u sastavu: I. Jarukaitis (izvjestitelj), predsjednik vijeća, M. Ilešić i C. Lycourgos, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

—

za njemačku vladu, u potšku T. Henze i S. Eisenberg, a zatim S. Eisenberg, u svojstvu agenata,

—

za španjolsku vladu, S. Jiménez García, u svojstvu agenta,

—

za Europsku komisiju, L. Lozano Palacios i R. Pethke, u svojstvu agenata,

odluživši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez mišljenja,

donosi sljedeću

Presudu

1

Zahtjevi za prethodnu odluku odnose se na tumačenje članka 11. dijela A stavka 1. točke (a) kao i članka 20. i 27. Šeste direktive Vijeća 77/388/EEZ od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na poreze na promet – zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena porezna osnovica (SL 1977., L 145, str. 1., u daljnjem tekstu: Šesta direktiva).

2

Ti zahtjevi upućeni su u okviru dvaju sporova između, s jedne strane, društava C GmbH & Co. KG i C&E Gi i, s druge strane, Finanzamta Z (Porezna uprava Z, Njemačka, u daljnjem tekstu: porezna uprava) u vezi s poreznim rješenjima koja se odnose na porez na dodanu vrijednost (PDV).

Pravni okvir

Pravo Unije

3

Članak 11. stavak 1. Uredbe Vijeća (EZ) br. 2200/96 od 28. listopada 1996. o uspostavljanju zajedničke organizacije tržišta voća i povrća (SL 1996., L 297, str. 1.) propisuje:

„U smislu ove uredbe, „organizacija proizvođača” označava svaku pravnu osobu:

(a)

koja je osnovana na vlastitu inicijativu uzgajivača sljedećih kategorija proizvoda navedenih u članku 1. stavku 2.:

i.

voće i povrće;

[...]

(c)

čiji statut posebice obvezuje članove proizvođača da:

[...]

3.

cijelu svoju proizvodnju plasiraju putem organizacije proizvođača.

[...]

5.

plaćaju financijske doprinose predviđene statutom u svrhu uspostavljanja i održavanja operativnog

fonda predviđenog člankom 15.;

[...]" [neslužbeni prijevod]

4

Člankom 15. stavkom 1. Uredbe br. 2200/96 propisuje se:

„Financijska pomoć Zajednice dodjeljuje se organizacijama proizvođača koje su osnovale operativni fond pod uvjetima propisanim ovim člankom.

Taj fond financira se stvarnim financijskim doprinosima članova proizvođača utvrđenima na temelju količina ili vrijednosti voća i povrća kojima se stvarno trguje na tržištu i na temelju financijske potpore iz prvog podstavka.” [neslužbeni prijevod]

5

Članak 11. dio A stavak 1. Šeste direktive propisuje:

„Poreznu osnovicu čini:

(a)

u pogledu isporuka robe ili pružanja usluga, osim onih iz točaka (b), (c) i (d) u nastavku, sve što čini protučinidbu koju je dobio ili će dobiti dobavljač ili pružatelj usluge u zamjenu za isporuku od kupca ili neke treće strane, uključujući potpore izravno povezane s cijenom isporuke.

[...]" [neslužbeni prijevod]

6

Člankom 20. stavkom 1. te direktive propisuje se:

„Poretni odbitak ispravlja se sukladno detaljnim pravilima koja utvrđuju države članice, osobito:

(a)

ako je odbitak viši ili niži od onoga na koji je porezni obveznik imao pravo;

[...]" [neslužbeni prijevod]

7

Člankom 27. navedene direktive propisuje se:

„1. Vijeće, koje djeluje jednoglasno na prijedlog Komisije, može odobriti bilo kojoj državi članici uvođenje posebnih mjera za odstupanje od odredaba ove direktive, kako bi se pojednostavnio postupak naplate PDV-a ili spriječili određeni oblici utaje ili izbjegavanja poreza. Mjere namijenjene pojednostavnjenju postupka naplate poreza ne smiju, osim u zanemarivom opsegu, utjecati na iznos poreza koji se duguje u fazi konačne potrošnje.

[...]

5. Države članice koje 1. siječnja 1977. primjenjuju posebne mjere iste vrste poput onih iz stavka 1. mogu ih zadržati, pod uvjetom da o njima obavijeste Komisiju prije 1. siječnja 1978. i pod

uvjetom da su sukladne, u dijelu u kojem je riječ o mjerama namijenjenima pojednostavnjenju postupka naplate poreza, kriteriju definiranom u stavku 1.” [neslužbeni prijevod]

Njemačko pravo

8

§1. stavkom 1. Umsatzsteuergesetz (Zakon o porezu na promet), u verziji koja se primjenjuje na činjenice u glavnom postupku (u daljnjem tekstu: UStG), propisuje se:

„Sljedeće transakcije podliježu porezu na dodanu vrijednost:

1.

isporuke i druge usluge koje je poduzetnik u okviru svojeg poslovanja izvršio uz naknadu unutar države. [...]

[...]”

9

U skladu s §1. stavkom 3. UStG:

„1. Isporuke poduzetnika su činidbe kojima on ili treća osoba koju je on ovlastio prenosi na kupca ili treću osobu za njegov račun pravo raspolaganja imovinom u svoje ime (prijenos prava raspolaganja).

[...]

12. Zamjena postoji ako je isporuka naknada za isporuku. Transakcija smatra se zamjenom ako se naknada za drugu činidbu sastoji od isporuke ili druge činidbe.”

10

§1. stavkom 10. UStG propisuje se:

„1. Za isporuke i druge činidbe (§1. stavak 1. točka 1. prva rečenica) [...] promet se izražava na temelju naknade. Naknada je sve što primatelj činidbe plati kako bi primio činidbu, međutim, umanjeno za porez na promet. U naknadu također ulazi ono što osoba različit od primatelja činidbe plaća poduzetniku za činidbu [...]

2. [...] U slučaju zamjene (§1. stavak 12. prva rečenica) [i] transakcija smatra se zamjenom (§1. stavak 12. druga rečenica) [...], vrijednost svake transakcije je naknada za drugu transakciju. Porez na promet nije dio naknade.

[...]

4. Promet se utvrđuje:

1.

u slučaju prijenosa robe [...], prema kupovnoj cijeni uvećanoj za troškove za robu ili istovrsnu robu ili, ako ne postoji kupovna cijena, prema vlastitim troškovima, uvijek u trenutku izvršenja transakcije;

[...]

Porez na promet nije dio porezne osnovice.

5. Stavak 4. na odgovarajući se način primjenjuje na:

1.

isporuke i druge činidbe koje subjekti i udruženja osoba u smislu članka 1. stavka 1. točka 1. do 5. Körperschaftsteuergesetz (Zakon o porezu na dobit, u daljnjem tekstu: KStG), udruženja osoba koja nemaju pravnu sposobnost kao i zajednice u okviru svojeg poslovanja izvršavaju svojim vlasnicima udjela, članovima društva, članovima, imateljima udjela ili s njima povezanim osobama kao i pojedinačni poduzetnici osobama s kojima su povezani;

2.

[...]

ako je porezna osnovica prema stavku 4. veća od naknade prema stavku 1.”

11

Člankom 1. stavkom 1. KStG-a propisuje se:

„Neograničenu obvezu plaćanja poreza na dobit imaju sljedeći subjekti, udruženja osoba i imovina koji svoju stvarnu upravu ili svoje sjedište imaju u tuzemstvu:

[...]

5.

udruženja, ustanove, zaklade i ostala imovina posebne namjene privatnog prava koji nemaju pravnu sposobnost;

[...]”

Glavni postupci i prethodna pitanja

12

Tužitelj u glavnom postupku u predmetu C-573/18 ima pravni oblik trgovačkog društva „GmbH & Co. KG”. To društvo osporava rješenja o izmjeni rješenja o porezu koja su izdana za 2005. i 2006. godinu

13

Tužitelj u glavnom postupku u predmetu C-574/18 je društvo koje ima pravni oblik „eingetragene Genossenschaft” ili „eG”, odnosno registrirana zadruga koja je pravni sljednik druge registrirane zadruge. Ta zadruga osporava rješenja o izmjeni rješenja o porezu izdana za 2002. i 2003. godinu.

14

Tužitelji u glavnom postupku tijekom predmetnih godina djelovali su kao veletrgovci vođenim i povremenim. U svojstvu „organizacije proizvođača”, u smislu članka 11. Uredbe br. 2200/96,

prodavali su proizvode koje su uzgojili njihovi članovi proizvođači.

15

U skladu s člankom 15. te uredbe, oba tužitelja u glavnom postupku koristila su se operativnim fondom. Taj je fond imovina posebne namjene privatnog prava u smislu članka 1. stavka 1. točke 5. KStG-a te se u jednoj polovici financira doprinosima članova proizvođača, a u drugoj polovici financijskom potporom Europske unije. Sredstva navedenog fonda omogućavaju financiranje ulaganja u pojedinačna gospodarstva članova organizacije proizvođača.

16

U tu svrhu tužitelji u glavnom postupku sklopili su s različitim članovima proizvođača ugovore o stjecanju i korištenju kapitalnih dobara. Narudžbe dobara koje su predmet tih ugovora izvršavali su tužitelji izravno dobavljača. Ti dobavljači njima su ispostavljali račune.

17

Nadalje, tužitelj u glavnom postupku u predmetu C-573/18 predmetnim proizvođačima fakturirao je, ovisno o slučaju, 50 % ili 75 % svojih troškova nabave, uvećano za PDV, dok su se preostali troškovi financirali iz operativnog fonda. Tužitelj u glavnom postupku u predmetu C-574/18 predmetnim proizvođačima fakturirao je 50 % svojih troškova nabave, uvećano za PDV, dok su se preostali troškovi financirali iz operativnog fonda.

18

Proizvođači su bili dužni tijekom određenog trajanja korištenja stečenih dobara isporučiti svoje proizvode tužiteljima u glavnom postupku radi njihova stavljanja na tržište i platiti doprinos za prodaju svojih proizvoda, nazvan „financijski doprinos”, u smislu članka 15. Uredbe br. 2200/96. Taj financijski doprinos u slučaju tužitelja u predmetu C-573/18 iznosio je 1,75 % prodajne cijene proizvoda, a u slučaju tužitelja u glavnom postupku u predmetu C-574/18 3 % prodajne cijene proizvoda. Tim su se doprinosima financirali operativni fondovi.

19

Istekom roka predviđenog ugovorima o stjecanju i korištenju kapitalnih dobara, tužitelji u glavnom postupku prenosili su svoj suvlasnički udio na stečnim dobrima bez protučinidbe.

20

Tužitelji u glavnom postupku tijekom predmetnih godina u cijelosti su odbijali pretporez na temelju računa dobavljača i primjenjivali izlazni PDV samo na iznose koji su se fakturirali proizvođačima. Oni iznose isplaćene iz operativnih fondova nisu smatrali protučinidbom za stavljanje na raspolaganje dobara o kojima je riječ proizvođačima, s obzirom na to da su isplaćeni iz financijske potpore.

21

Nakon provedbe poreznog nadzora nad tužiteljima u glavnom postupku, porezna uprava u rješenju o izmjeni poreznog rješenja za predmetne godine smatrala je da su tužitelji od trenutka stjecanja dobara različitim proizvođačima dodijelili pravo raspolaganja nad njima i da su time izvršili isporuku. Porezna uprava smatrala je da je financijska potpora iz operativnih fondova, kao prava subvencija, bila neoporeziva te je stoga na izlazne transakcije koje su izvršili tužitelji u glavnom postupku primijenila minimalnu poreznu osnovicu predviđenu člankom 10. stavkom 5.

to?kom 1. UStG?a, u vezi s tim ?lankom 10. stavkom 4., i smatrala da su kupovnu cijenu ?inili neto iznosi ispla?eni dobavlja?ima.

22

Finanzgericht (Financijski sud, Njema?ka) odbio je tužbe koje su tužitelji u glavnom postupku podnijeli protiv navedenih rješenja o izmjeni poreznih rješenja. Me?utim, iako je taj sud potvrdio zaklju?ak porezne uprave, on je do tog zaklju?ka došao na temelju ?lanka 10. stavka 1. tre?e re?enice UStG?a. Smatrao je da se pla?anja iz operativnih fondova trebaju smatrati naknadom dobivenom od tre?e strane.

23

Tužitelji u glavnom postupku osporavaju presude Finanzgerichta (Financijski sud) u okviru revizije koju su podnijeli Bundesfinanzhofu (Savezni financijski sud, Njema?ka).

24

Sud koji je uputio zahtjev polazi od na?ela da su rješenja o izmjeni poreznih rješenja o kojima je rije? u glavnom postupku, ako bi ih trebalo ocijeniti isklju?ivo prema njema?kom pravu, zakonita. Me?utim, on se pita jesu li odredbe nacionalnog prava u skladu s pravom Unije.

25

U tom pogledu taj sud smatra, s jedne strane, da se isporuka robe koju je svojim ?lanovima izvršila organizacija proizvo?a?a može kvalificirati kao razmjena uz nadoplatu, s obzirom na to da se ?lanovi, osim proporcionalnog pla?anja, obvezuju da ?e tijekom odre?enog razdoblja isporu?ivati svoje proizvode organizaciji proizvo?a?a. On smatra, s druge strane, da se pla?anja iz operativnih fondova mogu smatrati potporom izravno povezanom s cijenom transakcije koju treba uklju?iti u poreznu osnovicu.

26

U tim je okolnostima Bundesfinanzhof (Savezni financijski sud) odlu?io prekinuti postupak i uputiti Sudu sljede?a prethodna pitanja, koja su na jednak na?in formulirana u predmetima C?573/18 i C?574/18:

„1.

Treba li u okolnostima kao u glavnom postupku, u kojima organizacija proizvo?a?a u smislu ?lanka 11. stavka 1. i ?lanka 15. Uredbe [br. 2200/96] proizvo?a?ima koji su njezini ?lanovi isporu?uje robu i za to od proizvo?a?a prima pla?anje koje ne pokriva kupovnu cijenu,

a)

pretpostaviti postojanje zamjene uz nadoplatu jer su se proizvo?a?i za transakciju prema organizaciji proizvo?a?a ugovorno obvezali tijekom razdoblja namjenske uporabe sredstava organizaciji proizvo?a?a isporu?ivati vo?e i povr?e, tako da je porezna osnovica transakcije kupovna cijena koju organizacija proizvo?a?a pla?a dobavlja?ima za kapitalna dobra?

b)

i je li iznos koji operativni fond stvarno plati za transakciju prema organizaciji proizvo?a?a, u punom iznosu, 'potpora izravno povezana s cijenom isporuke' u smislu ?lanka 11. dijela A stavka

1. točke (a) Šeste direktive [...], tako da porezna osnovica obuhvaća i financijsku potporu u smislu članka 15. Uredbe br. 2200/96 koja je operativnom fondu osigurana na temelju operativnog programa?

2.

Ako se u skladu s odgovorom na prvo pitanje poreznom osnovicom mogu smatrati samo plaćanja proizvođača, a ne i obveza isporuke i financijska potpora: protivi li se u okolnostima koje su navedene u prvom pitanju nacionalna posebna mjera kao što je članak 10. stavak 5. točka 1. Zakona o porezu na promet, koji se temelji na članku 27. stavku 1. [Šeste direktive], članku 11. dijelu A stavku 1. točki (a) [Šeste direktive], prema kojem je porezna osnovica transakcija prema proizvođačima kupovna cijena koju je organizacija proizvođača platila dobavljačima za kapitalna dobra jer su proizvođači povezane osobe?

3.

U slučaju da je odgovor na drugo pitanje negativan: vrijedi li to i u slučaju kada proizvođači imaju pravo na puni odbitak pretporeza jer kapitalna dobra podliježu ispravku odbitaka poreza (članak 20. [Šeste direktive])?"

27

Odlukom predsjednika Suda od 4. listopada 2018., predmeti C-573/18 i C-574/18 spojeni su u svrhu pisanog dijela postupka i presude.

Prethodna pitanja

Prvo pitanje

28

Za odgovor na prvo pitanje najprije valja primijetiti da, kako to proizlazi iz elemenata navedenih u odlukama kojima se upućuje zahtjev, sporovi u glavnom postupku proizlaze iz okolnosti da organizacije proizvođača o kojima je riječ u glavnom postupku u svojim prijavama PDV-a za predmetne godine nisu smatrale iznose koje je svaka od tih organizacija primila kao potporu iz operativnih fondova naknadom za isporuke dobara proizvođačima. U tim okolnostima, kako bi se sudu koji je uputio zahtjev omogućilo rješavanje tih sporova, potrebno je odrediti poreznu osnovicu transakcija o kojima je riječ s obzirom na opće pravilo iz članka 11. dijela A stavka 1. točke (a) Šeste direktive.

29

U skladu s tim pravilom, porezna osnovica za isporuku robe ili pružanje usluga uključuje sve što čini naknadu koju je porezni obveznik stvarno dobio „od kupca ili neke treće strane, uključujući potpore izravno povezane s cijenom isporuke” (presuda od 20. siječnja 2005., Hotel Scandic Gåsabäck, C-412/03, EU:C:2005:47, t. 28.).

30

Predviđaju?i u ?lanku 11. dijelu A stavku 1. to?ki (a) Direktive 77/388/EEZ da u ondje navedenim slu?ajevima porezna osnovica PDV?a treba obuhva?ati i potpore ispla?ene poreznim obveznicima, ta direktiva želi cjelokupnu vrijednost robe ili usluga podvrgnuti porezu na dodanu vrijednost i tako sprije?iti da isplata potpore dovede do smanjenog iznosa poreza (presuda od 15. srpnja 2004., Komisija/Njema?ka, C?144/02, EU:C:2004:444, t. 26.).

31

U skladu s tekstom te odredbe, ona se primjenjuje kada je potpora izravno povezana s cijenom isporuke o kojoj je rije?. Za primjenu te odredbe potpora mora biti ispla?ena isporu?itelju koji prima potporu specijalno kako bi on isporu?io robu ili pružio odre?enu uslugu. Samo u tom slu?aju potpora se može smatrati protu?inidbom za isporuku robe ili pružanje usluga te je stoga oporeziva (presuda od 15. srpnja 2004., Komisija/Njema?ka, C?144/02, EU:C:2004:444, t. 27. i 28.).

32

Osim toga, treba utvrditi ostvaruju li kupci robe ili primatelji usluga korist od potpore koja je dodijeljena njezinu korisniku. Naime, potrebno je da cijena koju kupac ili primatelj usluge treba platiti bude utvr?ena tako da se smanjuje razmjerno potpori koja je dodijeljena prodavatelju robe ili pružatelju usluge i koja stoga predstavlja element utvr?ivanja cijene koju potonji napla?uje. Stoga treba objektivno utvrditi omogu?uje li prodavatelju ili pružatelju usluga ?injenica da su mu ispla?ene potpore prodaju robe ili pružanje usluge po cijeni nižoj od one koju bi trebao zahtijevati da mu potpore nisu ispla?ene (presuda od 15. srpnja 2004., Komisija/Njema?ka, C?144/02, EU:C:2004:444, t. 29. i navedena sudska praksa).

33

Usto, protu?inidba koju predstavlja potpora mora barem biti odrediva (presuda od 15. srpnja 2004., Komisija/Njema?ka, C?144/02, EU:C:2004:444, t. 30. i navedena sudska praksa).

34

Stoga pojam „potpore izravno povezane s cijenom” u smislu ?lanka 11. dijela A stavka 1. to?ke (a) Šeste direktive obuhva?a samo potpore koje predstavljaju potpunu ili djelomi?nu protu?inidbu za transakcije isporuke roba ili pružanja usluga i koje pla?a tre?a strana prodavatelju ili pružatelju usluga (presuda od 15. srpnja 2004., Komisija/Njema?ka, C?144/02, EU:C:2004:444, t. 31. i navedena sudska praksa).

35

Iz toga proizlazi da je cilj ?lanka 11. dijela A stavka 1. to?ke (a) Šeste direktive uzeti u obzir naknadu koja je pla?ena za isporuku robe ili pružanje usluge na na?in da se odražava ukupna stvarna vrijednost isporuke ili usluge. U tu svrhu ta odredba u poreznu osnovicu uklju?uje potpore koje su izravno povezane s cijenom isporuke kao protu?inidbu.

36

U ovom slu?aju iz odluka kojima se upu?uje prethodno pitanje proizlazi da su pla?anja iz operativnih fondova ispla?ena organizacijama proizvo?a?a o kojima je rije? u glavnom postupku za isporuku kapitalnih dobara i da su predmetni proizvo?a?i od njih imali koristi.

37

Naime, organizacije proizvođača o kojima je riječ u glavnom postupku smanjile su cijenu koja se zahtijevala od proizvođača u zamjenu za isporuku tih dobara za točan iznos isplata iz operativnih fondova. Stoga postoji izravna veza između isporuke navedenih dobara i stvarno primljene protučinidbe. Te organizacije proizvođača primile su kao protučinidbu za isporuku istih dobara, s jedne strane, plaćanje proizvođača i, s druge strane, plaćanje koje im je isplaćeno iz predmetnog operativnog fonda za tu isporuku. Plaćanja iz operativnih fondova izvršavaju se, dakle, isključivo u svrhu isporuke tih kapitalnih dobara i stoga predstavljaju plaćanja izravno povezana s cijenom.

38

Usto valja istaknuti da plaćanja iz operativnih fondova o kojima je riječ u glavnom postupku predstavljaju „potpore” koje potječu od „treće strane” u smislu članka 11. dijela A stavka 1. točke (a) Šeste direktive. Naime, s jedne strane, kao što to isti sud koji je uputio zahtjev, takvi fondovi imaju pravnu sposobnost i, s druge strane, predmetna organizacija proizvođača ne može se koristiti imovinom tih fondova u privatne svrhe jer navedena sredstva služe samo za financiranje operativnih programa koje su odobrila nadležna nacionalna tijela u skladu s člankom 15. Uredbe br. 2200/96.

39

Naposlijetku valja istaknuti, kao što to tvrdi njemačka vlada, da tumačenje članka 11. dijela A stavka 1. točke (a) Šeste direktive iz točaka 35. do 38. ove presude osigurava očuvanje porezne neutralnosti. Naime, ako proizvođač nabavlja dobra za svoje poduzeće izravno od proizvođača, bez posredovanja organizacije proizvođača koji je on član i bez isplate iz operativnog fonda koji je osnovala ta organizacija proizvođača, ta isporuka u potpunosti podliježe PDV-u. S druge strane, ako je PDV na kupnju takvih dobara bio smanjen razmjerno dijelu koji je financiran iz tih operativnih fondova, proizvođač koji stječe dobra posredstvom navedene organizacije proizvođača platio bi niži porez od onoga koji plaća proizvođač koji kupuje ista dobra bez posredovanja te organizacije. Prema tome, to bi predstavljalo nejednako postupanje protivno načelu porezne neutralnosti.

40

Iz svih prethodnih razmatranja proizlazi da na prvo pitanje valja odgovoriti da članak 11. dio A stavak 1. točka (a) Šeste direktive treba tumačiti na način da, u okolnostima kao što su one u glavnom postupku, u kojima „organizacija proizvođača” u smislu članka 11. Uredbe br. 2200/96 kupuje robu od dobavljača, isporučuje tu robu svojim članovima i od njih prima plaćanje koje ne pokriva kupovnu cijenu, iznos koji operativni fond, u skladu s člankom 15. te uredbe, isplaćuje toj organizaciji proizvođača za isporuku te robe proizvođaču, predstavlja dio protučinidbe za tu isporuku i treba ga smatrati potporom izravno povezanom s cijenom te transakcije koju je isplatila treća strana.

Drugo i treće pitanje

41

Uzimajući u obzir odgovor na prvo pitanje, na drugo i treće pitanje nije potrebno odgovarati.

Troškovi

42

Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom

koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (deseto vijeće) odlučuje:

Članak 11. dio A stavak 1. točku (a) Šeste direktive Vijeća 77/388/EEZ od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na poreze na promet – zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena porezna osnovica treba tumačiti na način da, u okolnostima kao što su one u glavnom postupku, u kojima „organizacija proizvođača” u smislu članka 11. Uredbe Vijeća (EZ) br. 2200/96 od 28. listopada 1996. o uspostavljanju zajedničke organizacije tržišta voća i povrća kupuje robu od dobavljača, isporučuje tu robu svojim članovima i od njih prima plaćanje koje ne pokriva kupovnu cijenu, iznos koji operativni fond, u skladu s člankom 15. te uredbe, isplaćuje toj organizaciji proizvođača za isporuku te robe proizvođaču, predstavlja dio protuvrijedbe za tu isporuku i treba ga smatrati potporom izravno povezanom s cijenom te transakcije koju je isplatila treća strana.

Potpisi

(*1) Jezik postupka: njemački